

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาเรื่องนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยการศึกษาครั้งนี้มีระเบียบวิธีการวิจัยดังนี้

- ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- การเก็บรวบรวมข้อมูล
- การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 แบ่งตามเขตการศึกษา จำนวน 40 เขต มีจำนวนโรงเรียน 429 โรงเรียน ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 35,384 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบช่วงชั้น (Stratified Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. สุ่มเลือกเขตต่าง ๆ ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร ทั้งชั้นนอก ชั้นกลาง และชั้นในจำนวนทั้งหมด 40 เขต ให้เหลือชั้นละ 1 เขต ใช้การสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลาก ผลปรากฏดังนี้

1.1 เขตชั้นใน มีจำนวน 11 เขต ได้แก่ ดุสิต บางรัก ปทุมวัน ป้อมปราบ-ศัตรูพ่าย บางซื่อ พญาไท พระนคร ราชเทวี สัมพันธวงศ์ ห้วยขวาง และดินแดง
สุ่มจากฉลากได้ เขตบางซื่อ

2.2.7	โรงเรียนวัดศรีบุญเรือง	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 167 คน
2.2.8	โรงเรียนลำสาลี	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 96 คน
2.2.9	โรงเรียนคลองกะจะ	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 70 คน
2.2.10	โรงเรียนสุหร่ำวังใหญ่	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 37 คน
2.2.11	โรงเรียนสุหร่ำหัวหมากน้อย	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 77 คน
2.2.12	โรงเรียนบ้านบางกะปิ	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 516 คน
2.2.13	โรงเรียนวัดบึงทองกลาง	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 315 คน
		รวม 1,817 คน

ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนบ้านบางกะปิ โรงเรียนคลองกะจะ และโรงเรียนสุหร่ำวังใหญ่ เป็นตัวแทนโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

2.3 โรงเรียนในเขตจอมทอง มีจำนวนทั้งหมด 11 โรงเรียน ดังนี้

2.3.1	โรงเรียนวัดมงคลวราราม	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 143 คน
2.3.2	โรงเรียนวัดนางนอง	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 128 คน
2.3.3	โรงเรียนวัดศาลาศรีน	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 42 คน
2.3.4	โรงเรียนวัดโพธิ์ทอง	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 64 คน
2.3.5	โรงเรียนวัดสี่สุก	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 186 คน
2.3.6	โรงเรียนวัดบางประทุนนอก	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 61 คน
2.3.7	โรงเรียนวัดโพธิ์แก้ว	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 81 คน
2.3.8	โรงเรียนวัดนาคนิมิตร	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 158 คน
2.3.9	โรงเรียนวัดบางขุนเทียนนอก	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 81 คน
2.3.10	โรงเรียนวัดชายร่ม	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 58 คน
2.3.11	โรงเรียนวัดไทร	มีนักเรียนชั้น ป. 6 จำนวน 210 คน
		รวม 1,212 คน

ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนวัดนาคนิมิตร โรงเรียนวัดบางประทุนนอก และโรงเรียนวัดศาลาศรีน เป็นตัวแทนโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก

3. การคำนวณหากลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2535 : 38) ดังนี้

$$n = \frac{P(1-P)}{\frac{e^2}{Z^2} + \frac{P(1-P)}{N}}$$

- เมื่อ n = แทนจำนวนสมาชิกกลุ่มตัวอย่าง
 P = แทนสัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำหนดจะสุ่ม
 Z = แทนระดับความมั่นใจที่ผู้วิจัยกำหนดไว้มีค่า = 1.96 ที่ระดับความมั่นใจ 95% (ระดับ .05)
 e = แทนสัดส่วนของความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับให้เกิดขึ้นได้
 N = แทนจำนวนประชากร

เมื่อนำค่าสูตร

$$\begin{aligned} n &= \frac{(.4)(1-.4)}{\frac{0.5^2}{1.96^2} + \frac{(.4)(1-.4)}{35,384}} \\ &= \frac{0.24}{.0025 + \frac{0.24}{35,384}} \\ &= \frac{0.24}{.000650 + .00000678} \\ &= \frac{0.24}{.000657} \\ &= 365.46 \end{aligned}$$

ได้จำนวนตัวอย่างทั้งสิ้น 365 คน ซึ่งจะแยกเก็บข้อมูลในเขตบางซื่อ เขตบางกะปิ และเขตจอมทอง มีนักเรียนเป็นสัดส่วนระหว่าง เขตบางซื่อ : เขตบางกะปิ : เขตจอมทอง เป็น 503 : 1,817 : 1,212 คิดเป็นสัดส่วนได้ 14 : 51 : 35 ดังนั้น การกระจายกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคำนวณได้จำนวน 365 คน มีดังนี้

เขตบางซื่อ	ประชากร	503 คน	ตัวอย่าง	51 คน
เขตบางกะปิ	ประชากร	1,817 คน	ตัวอย่าง	186 คน
เขตจอมทอง	ประชากร	1,212 คน	ตัวอย่าง	128 คน
	รวม	3,532 คน	รวม	365 คน

4. สุ่มเลือกนักเรียนต่าง ๆ ตามสัดส่วน ดังนี้

4.1 เขตบางซื่อ กลุ่มตัวอย่าง 51 คน จำแนกเป็น

4.1.1 โรงเรียนวัดสร้อยทอง ประชากร 121 คน ตัวอย่าง 23 คน

4.1.2 โรงเรียนวัดบางโพธิ์อามวาสี ประชากร 90 คน ตัวอย่าง 17 คน

4.1.3 โรงเรียนวัดประชาศรัทธาธรรม ประชากร 48 คน ตัวอย่าง 11 คน

4.2 เขตบางกะปิ กลุ่มตัวอย่าง 186 คน จำแนกเป็น

4.2.1 โรงเรียนบ้านบางกะปิ ประชากร 516 คน ตัวอย่าง 152 คน

4.2.2 โรงเรียนคลองกะจะ ประชากร 70 คน ตัวอย่าง 20 คน

4.2.3 โรงเรียนสุเหร่าวังใหญ่ ประชากร 37 คน ตัวอย่าง 14 คน

4.3 เขตจอมทอง กลุ่มตัวอย่าง 128 คน จำแนกเป็น

4.3.1 โรงเรียนวัดนาคนิมิตร ประชากร 158 คน ตัวอย่าง 75 คน

4.3.2 โรงเรียนวัดบางประทุนนอก ประชากร 61 คน ตัวอย่าง 28 คน

4.3.3 โรงเรียนวัดศาลาครืน ประชากร 48 คน ตัวอย่าง 25 คน

สรุปจำนวนประชากรและตัวอย่างที่จะใช้ในการศึกษาดังแสดงในตารางที่ 3.1

ตาราง 3.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกตามเขตและขนาดของโรงเรียน

ลำดับที่	เขต	โรงเรียน	ขนาด โรงเรียน	จำนวนนักเรียน ชั้นประถม ศึกษาปีที่ 6	จำนวน นักเรียน ที่สุ่มได้
1.	บางซื่อ	(1) วัดสร้อยทอง	ใหญ่	121	23
		(2) วัดบางโพธิ์อามวาส	กลาง	90	17
		(3) วัดประชาสามัคคีธรรม	เล็ก	48	11
2.	บางกะปิ	(1) บ้านบางกะปิ	ใหญ่	516	152
		(2) คลองกะจะ	กลาง	70	20
		(3) สุเหร่าวังใหญ่	เล็ก	37	14
3.	จอมทอง	(1) วัดนาคนิมิตร	ใหญ่	158	75
		(2) วัดบางประทุนนอก	กลาง	61	28
		(3) วัดศาลาครืน	เล็ก	42	25
รวมจำนวนนักเรียนที่สุ่มได้					365

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถามและแบบวัดความคิด
เห็นสำหรับให้นักเรียนตอบมี 5 ตอน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลที่เป็นตัวแปรควบคุม
2. แบบวัดแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู
3. แบบวัดระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม
4. แบบวัดระดับกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน
5. แบบวัดความมีวินัยในตนเอง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลที่เป็นตัวแปรควบคุม

โดยสอบถามเพศ อายุ สถานภาพสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาชีพของ
บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบวัดแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู

แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ครอบคลุมเนื้อหาโดยศึกษาข้อมูลจากแบบสอบถามของสมาน กำเนิด (2520) ซึ่งศึกษาเรื่องการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็กและสุกัญญา กุลอึ้ง (2523) ซึ่งศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกประกอบด้วยข้อคำถามที่แสดงลักษณะพฤติกรรมพ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูหรือปฏิบัติต่อเด็ก แบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล แบบควบคุม แบบลงโทษทางจิต และแบบพึ่งตนเองเร็ว จำนวน 25 ข้อ โดยสร้างแบบสอบถาม แบบแผนการเลี้ยงดูของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 แบบแผน ๆ ละ 5 ข้อ โดยให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุสภาพการเลี้ยงดู ในลักษณะ มาก/ปานกลาง/น้อย โดยกำหนดการให้คะแนน มาก = 3 คะแนน ปานกลาง = 2 คะแนน น้อย = 1 คะแนน ฉะนั้นในแต่ละแบบแผน จะมีคะแนนตั้งแต่ 5 - 15 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบวัดระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

โดยกำหนดเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ที่นักเรียนต้องใช้เหตุผลในการตัดสินใจในเหตุการณ์นั้น ๆ ในการวิจัยนี้จะวัดการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม ตามขั้นพัฒนาการจริยธรรมของโคลเบอร์ก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อายุระหว่าง 10 - 13 ปี ผู้วิจัยจึงกำหนดการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนไว้ 4 ขั้น ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ใช้หลักหลบหนีการลงโทษ
- ขั้นที่ 2 ใช้หลักแสวงหารางวัล
- ขั้นที่ 3 ใช้หลักการกระทำที่คนอื่นเห็นว่ามีดี
- ขั้นที่ 4 ใช้หลักการทำตามหน้าที่ของสังคม

แบบวัดจะประกอบด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน จำนวน 10 เรื่อง โดยการคัดเลือกจากแบบวัดของดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม, 2520 : 5 - 9)

เกณฑ์การให้คะแนน

ขั้นที่ 1 กระทำโดยเพราะกลัวถูกลงโทษ หากนักเรียนตอบโดยเลือกเหตุผลขั้นนี้ นักเรียนจะได้คะแนน 1 คะแนน

ขั้นที่ 2 กระทำโดยเพราะต้องการรางวัล หากนักเรียนตอบโดยเลือกเหตุผลขั้นนี้ นักเรียนจะได้คะแนน 2 คะแนน

ขั้นที่ 3 กระทำโดยเพราะผู้อื่นทำหรือผู้อื่นเห็นว่าดี หากนักเรียนตอบโดยเลือกเหตุผลขั้นนี้ นักเรียนจะได้คะแนน 3 คะแนน

ขั้นที่ 4 กระทำโดยเพราะทำตามหน้าที่ของสังคม หากนักเรียนตอบโดยเลือกเหตุผลขั้นนี้ นักเรียนจะได้คะแนน 4 คะแนน

ดังนั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม จะมีระดับคะแนนตั้งแต่ 10 - 40 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบวัดระดับกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน

ผู้วิจัยได้สร้างข้อคำถามขึ้นด้วยตนเองให้ครอบคลุมเนื้อหาโดยใช้แนวทางกิจกรรมเสริมสร้างลักษณะนิสัยของสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร เป็นกรอบแนวคิดในการตั้งข้อคำถาม โดยสอบถามถึงระดับการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเข้าแถวเคารพธงชาติ การเข้าแถวรับประทานอาหาร การตรวจความสะอาดของเล็บ การทำความสะอาดครุ ฯลฯ ในระดับต่าง ๆ กัน คือ มาก/ ปานกลาง/ น้อย โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ มาก = 3 คะแนน ปานกลาง = 2 คะแนน น้อย = 1 คะแนน แบบวัดมีจำนวน 30 ข้อ ดังนั้น การทำกิจกรรมจะมีระดับตั้งแต่ 30 - 90 คะแนน

ตอนที่ 5 แบบวัดความมีวินัยในตนเอง

5.1 ศึกษาจากทฤษฎีและเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมีวินัยในตนเอง เช่นงานวิจัยของ กรุณา ถึงขันธ์ (2517) วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (2517) วิภาหวัน มูลสถาน (2523) ดวงเดือน พันธุนานิน (2524) เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 สร้างแบบวัดโดยใช้แนวทางพฤติกรรมซึ่งแสดงออกถึงความมีวินัยในตนเอง ซึ่งเนื้อหาในแบบสอบถามครอบคลุมพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง 5 ด้านที่ได้จากการค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ ได้แก่

- ความรับผิดชอบ
- ความอดทน
- การเคารพในสิทธิของผู้อื่น
- การเคารพในระเบียบของโรงเรียน
- การยอมรับการกระทำของตน

5.3 ลักษณะแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า ตามลักษณะการสร้างแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ท และกำหนดระดับการกระทำหรือความรู้สึกไว้ 5 ระดับ ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเพียงระดับใดระดับหนึ่ง ซึ่งถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมที่มีวินัยในตนเอง 5 ด้าน ได้ข้อคำถาม 25 ข้อ โดยการให้คะแนนแต่ละข้อความมีน้ำหนักตั้งแต่ 1 - 5

ระดับ 5 หมายถึง ระดับการปฏิบัติมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ระดับการปฏิบัติมาก

ระดับ 3 หมายถึง ระดับการปฏิบัติปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ระดับการปฏิบัติน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

ดังนั้น การวัดระดับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนจะมีคะแนนต่ำสุดและสูงสุดอยู่ระหว่าง 25 - 125 คะแนน

การทดสอบเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิแก้ไขปรับปรุงเพื่อความเหมาะสมและเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เกี่ยวกับคำถามและการใช้ภาษาที่กระชับและชัดเจนเข้าใจง่าย

2. นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงเนื้อหาและภาษาไปทดสอบ (Pretest) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มประชากรเป้าหมายที่จะศึกษาจำนวน 25 คน

3. นำแบบสอบถามไปทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) หาความเชื่อมั่นโดยประเมินด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์หาค่า reliability coefficient alpha เพื่อพิจารณาจากข้อมูลหรือคำตอบที่ได้รับมา มีความสอดคล้องกันภายในหรือไม่ โดยดูจากหลักเกณฑ์ ดังนี้

3.1 ค่าสหสัมพันธ์ของข้อความทั้งหมด (corrected item total correlation) คือ ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนแต่ละข้อความกับคะแนนของข้อความทั้งหมดหลังจากนำเอาคะแนนของข้อคำถามนั้น ๆ ออกไปจากคะแนนรวมแล้ว เมื่อพิจารณาโดยการเปรียบเทียบกับข้อความอื่น ๆ แล้วมีค่าต่ำกว่าข้อความอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด จะถือว่าข้อคำถามนั้นขาดความสอดคล้องกับข้อความที่เหลือของมาตรวัดนั้น ๆ

จากการคำนวณทางสถิติพบว่า ข้อคำถามหลายข้อมีค่านี้น่ามาก (ต่ำสุด -.3276) จึงทำการปรับข้อความในข้อคำถามเหล่านั้น เพื่อให้ข้อความกลมกลืนและสละสลวยมากขึ้น ซึ่งเมื่อนำแบบสอบถามที่ปรับแล้วไปใช้จริงค่า corrected item total correlation ของแต่ละคำถามมีค่าสูงขึ้น

3.2 ค่า alpha if item deleted คือ ค่าแสดงให้เห็นว่าถ้าตัดข้อความใดข้อความหนึ่งออกไปจะทำให้ค่าความเชื่อถือได้ของตัวแปรนั้น ๆ มีค่าเป็นเท่าใด ถ้าหากว่าทำให้ค่า coefficient alpha สูงขึ้น ก็จะตัดข้อความนั้นออกไป

จากการใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ในการทดสอบความเชื่อถือได้ของมาตรวัดตัวแปรในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็ว กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน พฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ปรากฏว่ามาตรวัดแต่ละตัวมีค่า coefficient alpha ดังนี้

		ในการ pretest	ในการ ทดสอบจริง
1. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	มีค่า alpha	.4619	.6401
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผลมากกว่าอารมณ์	มีค่า alpha	.6475	.5853
3. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย	มีค่า alpha	.4952	.4436
4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	มีค่า alpha	.4912	.5463
5. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	มีค่า alpha	.5419	.6157
6. การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยใน โรงเรียน	มีค่า alpha	.8578	.7868
7. พฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง	มีค่า alpha	.8600	.9097

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ติดต่อกับบุคคลหลายฝ่าย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยดำเนินงาน เป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติไปขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือในการนำแบบสอบถามไปแจกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 9 โรงเรียน เพื่อความสะดวกและเพื่อได้รับความร่วมมือ

2. ติดต่อบริษัทโรงพิมพ์กลุ่มตัวอย่าง นัดหมาย วัน เวลา ที่จะนำแบบสอบถามไปแจก ผู้วิจัยได้ควบคุมการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และรับกลับคืนมาด้วยตนเอง

3. คัดเลือกแบบสอบถามที่ได้รับคืนเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์เพื่อนำมาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package For Social Sciences) โดยใช้สถิติต่อไปนี้

1. ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (X) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ในการอธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่างในเชิงพรรณนา
2. ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Oneway Analysis of Variance) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของตัวแปรตามระหว่างตัวแปรอิสระที่ต่างกัน
3. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlations Coefficient) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม
4. ใช้สถิติการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation Matrix) เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรในสมการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์
5. ใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบขั้นตอน (Stepwise Regession Analysis) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่กล่าวว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์มีวินัยในตนเอง